

РЕШЕНИЕ

№ 27563

гр. София, 08.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 02.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **7720** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. А., чрез адв. М. Д., срещу Заповед УРИ № 5392ПАМ-305/02.06.2026 г., с която чужденецът е принудително настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради противоречие с материалния закон и при несъответствие с целта на закона. Твърди се, че е нарушен принципа на съразмерност.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Д., която поддържа жалбата. Счита, че заповедта е бланкетна, а мотивите не отговарят на действителното положение. Претендира разности.

Ответникът – Началник отдел „Миграция“ при СДВР, чрез юрк. И. И., оспорва жалбата. Излага становище по същество в депозираните писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за претендираното адвокатско такова.

Жалбоподателя М. А., който се явява и лично ,чрез служебно назначения му преводач ,заявява желание да остане в България и да организира живота тук , като работи и учи.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Установява се, че на 02.06.2026 г. в 08.00 часа е бил получен сигнал от ОДЧ – 09 РУ, че около 22.часа на 01.06.2026 г. в [населено място], в района на Метростанция „Л.“ е установено лице с

имена М. А. Х., гражданин на С., на което бил отказан хуманитарен статут в страната. При направена идентификация на лицето е установено съвпадение с BD 210623 и имена М. А./М. А., [дата на раждане]

Извършена е справка в АИС- БДС, като било потвърдено, че чуждият гражданин е с отказан хуманитарен статут.

При направена справка в АИС – НШИС е установено, че по отношение на чужденеца е издадена ЗППАМ с рег. № 6865/ПАМ-682 от 14.08.2024 г., издадена от ГПУ Е. (л.23).

При направена справка в АИС – ИД е установено, че лицето е обявено за издирване на 22.08.2025 г. с телеграма № 19613 от ГДНП.

Проведена е беседа с лицето и му е било разяснено на разбираем език, че е незаконно пребиваващо и трябва да се завърне в страната си по произход. Чужденецът категорично отказал да изпълни наложената ПАМ и заявил, че ще предприеме стъпки да се укрие с цел да остане в Европа. Установено е, че няма паспорт, доходи и обявен адрес.

Горното се установява от изготвената докладна записка УРИ 5392р-327/02.06.2026 г. (л.18).

По отношение на чужденеца е издадена Заповед УРИ № 5392ПАМ-305/02.2026 г. на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ, чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № Из-1201/01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията и дейността им, във връзка със Заповед № 6865 ПАМ – 682/18.08.2024 г. на ГПУ – Е. за налагане на ПАМ „връщане до страна по произход“. Прието е, че е налице опасност от укриване на чужденеца, като този извод е мотивиран и с препращане към Докладна записка рег. № 5392р-327/02.06.2026 г. С оспорената заповед чужденецът е настанен временно в СДВНЧ с цел организиране на връщането и до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на мярката.

Заповедта е връчена на чужденеца на 02.06.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. 146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал. 1 и ал. 10 ЗЧРБ – За началник отдел „Миграция“ – СДВР. По делото е приложена заповед №9426/06.12.2018г. на Директора на СДВР МВР (л.26), с която на основание чл.43 ал.4 ЗМВР и чл.44 ал.1 ЗЧРБ оправомощава да налагат ПАМ по чл.44 ал.5 ЗЧРБ държавните служители, изброени в заповедта, вкл. Началника на отдел „Миграция“ при СДВР и Началник сектор Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ при СДВР. Същевременно е приложена и заповед №513з-5977/19.05.2025г. на Директора на СДВР (л.25), видно от която главен комисар С. С. - началник на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ при СДВР от 19.05.2025г. до отпадане на необходимостта. Предвид така представените заповеди, съдът приема, че заповед УРИ № 5392ПАМ-305/02.06.2026 г., издадена ЗА Началник на отдел „Миграция“ СДВР, с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ жалбоподателят е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“, е издадена от компетентен орган.

Заповедта е мотивирана от фактическа и правна страна, като ясно са посочени правните основания за налагане на процесната ПАМ спрямо лицето - чл.44 ал.6 ал.8 и ал.10 ЗЧРБ, Наредба Из-1201/01.06.2010 на Министъра на вътрешните работи за реда на временно настаняване на чужденци, организацията и дейността на СДВНЧ и издадената спрямо него ЗППАМ с рег. № 6865/ПАМ-682 от 14.08.2024 г., издадена от ГПУ Е., с която на основание чл. 44, ал. 1, 41, ал. 1 ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна по произход“ – С..

От фактическа страна заповедта е мотивирана и с позоваване на изготвената Докладна записка УРИ 5392р-327/02.06.2026 г., както и с препращане към заповедта за налагане на ПАМ за

връщане до страна по произход.

Изложеното е основание за съда да приеме, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са от такова естества, че да обусловят незаконосъобразност на оспорената заповед. Действително в заповедта е използван женски род при обозначаване на чужденеца, но съдът приема, че това е техническа грешка и не влияе върху законосъобразността на крайните изводи на органа.

Заповедта е издадена в съответствие и с материалния закон.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. С оглед употребения съюз „или“ хипотезата „опасност от укриване“ е самостоятелно основание по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ за налагане на обезпечителната мярка.

Нормата кореспондира с чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато:

а) е налице опасност от укриване; или

б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Според чл. 15, пар. 5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО и чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ от 6 месеца.

В конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, по смисъла на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, тъй като не са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ.

В тази връзка следва да се отбележи, че заповедта за настаняване е издадена на 02.06.2026 г. а представените от удостоверение, издадено на Н. В. Н., арматурист в Хит Б. 3 ЕООД, не са в състояние да разколебаят извода за наличие на опасност от укриване. От една страна декларациите са съставени след издаване на заповедта, а именно на 05.06.2026 г.. От друга – удостоверението касае трето лице, а не жалбоподателя. Представените документи се преценяват като съставени за целите на производството и не биха могли да доведат до различен извод от този, до който е стигнал и административния орган, приемайки, че е налице опасност от укриване. Свидетелските показания също не водят до различен извод. Не се установява по отношение на жалбоподателя да е издавана работна виза, поради което не може да се приеме, че същият действително упражнява трудова дейност.

Както националното, така и съюзното, право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на задържане: лицето възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване. По силата на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3“ е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се

опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, няма никакви документи, не е спазило забрана за влизане и други.

Съдът приема, че по отношение на жалбоподателя са налице такива конкретни фактически данни, които сочат на опасност от укриване – той веднъж е преминал границата нелегално, няма близки в страната, не притежава средства да я напусне, няма документ за самоличност, няма адрес – към датата на заповедта, не е доказано, че работи, в проведената с него беседа на 02.06.2026 г. е заявил, че не желае да се върне в страната си по произход. Отделно от това чужденецът е обявен за издирване като е обвиняем по ДП264. С това са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ и е налице опасност от укриване по смисъла на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ – лицето не разполага с документи, удостоверяващи самоличността му, извършило правонарушение чрез преминаване на държавната граница не по установения ред, както и недвусмислено е заявило желанието си да се укрие с цел да остане в Европа, както и е обявено за издирване като обвиняем. Предвид липсата на доказателства за трудова ангажираност и такива за поемане на издръжка в страната, съдът намира за правилен извода на административния орган за невъзможност спрямо него да се приложат други, по-леки мерки по чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ, поради което не е допуснато нарушение на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, вр. пар. 16 от Преамбюла ѝ, според който използването на задържане с цел извеждане следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели. Задържане е оправдано единствено с цел да се подготви връщането или да се извърши процесът на извеждането, и когато прилагането на по-леки принудителни мерки не би било достатъчно.

По изложените съображения съдът намира, че е спазен принципа на пропорционалност по чл. 6 АПК и оспорената заповед обслужва целите, за които е издадена. В този смисъл са Решение № 377 от 13.01.2023 г. на ВАС по адм. д. № 11085/2022 г., IV о и Решение № 1848 от 20.02.2023 г. на ВАС по адм. д. № 11985/2022 г., IV о.

Целта на наложената обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена предвид мотивите на докладната записка и предходно издадената ЗПАМ за връщане до страната по произход. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на документи, което възпрепятства процеса по извеждането.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

С оглед на изхода от спора, направено от ответника искане и на основание чл. 143, ал. 4 АПК основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143 АПК, във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на евровата равностойност на 200 лв., а именно 102.26 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А., чрез адв. М. Д., срещу Заповед УРИ № 5392ПАМ-305/02.06.2026 г., с която чужденецът е принудително настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“.

ОСЪЖДА М. А. ,гражданин на С. с ЛНЧ [ЕГН] да заплати на СДВР сума в размер на 102.26 евро.
РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: